

Com treure un fantasma d'un ascensor

Em deia Ricard Marc, fins a aquell dia vaig dur una vida una mica atabalada per l'estrès i per l'absurditat de les coses. Era un detectiu privat rude, solitari i amb molta feina, també un addicte al treball, potser massa, però no em digui com això va acabar de sobte quan vaig morir un dia qualsevol a l'ascensor del meu edifici on vaig quedar condemnat a romandre-hidins, fins que passés alguna cosa que m'alliberés. Sí, sí, exactament com passa a les pel·lícules. Així de ximple.

Tot va passar més o menys d'aquesta manera. Havia sortit del meu cos, el qual jeia al sol brut i fred de l'ascensor, immòbil i inert per culpa d'un fulminant atac de cor, cosa molt normal per a un home de mitjana edat, amb sobrepès, fumador, bevedor, antipàtic, hipertens i amb un colesterol de cavall. De sobte, m'havia convertit en un lleuger esperit volador, en una mena de dron amb una càmera imaginària que ho registrava tot, però que, per algun motiu, no podia deixar el lloc de l'*abandonament* físic. Puc dir que aquest canvi no em va fer cap mal. Potser unes pessigolles i, fins i tot, va ser bastant entretingut veure tot el que passava al meu voltant. Primer, presenciar com la veïna del quint va cridar espantada en veure el meu cadàver assegut en el metàl·lic i solitari ascensor. Veure com el ritual de funcionaris de tots tipus certificaven la meua mort amb rutinària indiferència. Els sanitaris no van poder fer res per mi, ja que feia una hora que era mort i en aquest cas l'únic que fan és ficar-te en un sac i adéu-siau. El que no sabia ningú era que el meu esperit havia quedat volant per l'ascensor i ho podia percebre i escoltar tot. Vaig observar com el veí del quint esgratava el cul, es ficava el dit al nas i s'ajustava els calçotets barroerament. També era molt corrent sentir tota mena de sons corporals, de vegades molt divertits, ja que no coincidia la persona amb les seves bandes sonores. Els moviments ràpids per pentinar-sedavant del mirall mentre parlaven tot tipus de conversacions amb ells

mateixos, o les obligades xerradesavorrides sobre el temps per intentar eliminar silencis incòmodes. Això sí que no ho duia gens bé, no eren gaire originals, quasi sabia perfectament quèanaven a dir abans que ho diguessin. Em va cridar molt l'atenció que ningú nova tenir cap problema de fer servir l'ascensor, tot i que jo feia unes hores que hi havia mort a dins. És que, clar, és molt dur pujar escales, tan dur que millor oblidar-ho ràpidament. Jo era fadrí i ningú no em va trobar gaire a faltar... Em preguntava quant de temps duraria tot això, perquè ser un fantasma tafaner no estava gens malament, però sempre en aquell habitatge, ja estava bé.

A les nits era el pitjor, esperant que algú premés el botó de funcionament per veure una mica d'acció. En Paco, el veí del quart amb les bosses d'escombraries i els seus dos cans, els quals em vàrem reconèixer i olorar, mentre el seu amo els mirava preguntant-se què coi miraven al cantó superior de l'ascensor. Doncs, sí, Paco. Era jo!

De tots els veïns, el que va fer la meua estada més dolça va ser la veïna de l'àtic, la senyoreta Roser Martí, el meu amor platònic. Era la meua favorita. Tan sexy! Quin espectacle! Quina deessa de l'Olimp! Sempre es col·locava el seu generós sostenidors davant el mirall i, de vegades, podia veure-hi una mica endins. Amb les meves noves perspectives visuals no era gens difícil fer un zoom per centrar-me en les coses més interessants. Feia un *tour* per tota la seva geografia física, com un explorador enamorat del paisatge i d'aquell món. Uns segons de pura glòria que eren per a mi com el pati del col·legi per a un infant, tant que, quan ella sortia de l'ascensor, volia sortir amb ella amb totes les meves forces, però era impossible; un teló invisible em detenía i no em deixava avançar. Una sensació molt pareguda a la que senten els moscards que queden penjats en els vidres de les finestres durant dies intentant entendre perquè no poden sortir. Sí senyor! Em sentia com un insecte volador aixafat en el vidre d'un mur invisible d'una dimensió metafísica que escapava de tota lògica física. Però ara la pregunta era: Fins quan m'hi quedaria? Mig mosquit, mig fantasma camerògraf, mig dron espia d'aquest veïnat, que, segurament, ja m'havia oblidat per complet. Perquè, de la meua mort, ningú no en va dir res, això era un tabú comunitari, ja que si es comentava segurament la gent recordaria que estaven pujant i baixant en una mena de lloc maleït, podrit per la indesitjable i subestimada mort. I, ja se sap, els vius continuen, els morts s'obliden, com qui amaga la brutícia sota la catifa. *C'est la vie!* Jo, tossut per necessitat, no parava de preguntar-me: quin sentit

tenia tot allò? Pot ser és una mena de càstig? És una mena de purgatori infinit? Quina mena d'acudit del destí era tot això? Ja començava a impacientar-me. S'ho poden creure? Un fantasma sense paciència. Però, si se suposa que tinc tot el temps del món o, millor dit, de l'eternitat. No es irònic? Bé, és millor relaxar-se. Oooommm... Un fantasma que practica ioga i meditació. Però que graciós que puc arribar a ser! O, millor dit, no ésser. Déu meu...

Tot i que no sabia quant de temps hi romandria, el que vaig ferés posar en pràctica tots els meus coneixements i virtuts com a detectiu privat. Vaig armar-me de paciència i de lògica, vaig provar de fer una mena de recapitulació de tota la meva vida que, al cap i a la fi, no havia estat massa inoblidable. Realment era una persona solitària de mitjana edat, feia anys que no parlava amb la meva família i, sí, no havia estat cap sant. Així que vaig comprendre tot això com una mena d'estada en el meu purgatori particular. Sent optimista una passa prèvia per a la meva alliberació final. Recordem que aquesta història no pot tenir més de dues mil paraules, així que és qüestió de temps, ja queda poc.

Aquesta situació de tiferia espectral va continuar un parell de setmanes infinites. Finalment, un dia que estava gaudint de les vistes de la meva formosa veïna, la qual anava a olorar el seu meravellós perfum al coll, vaig pensar, penosament, que no dubtaria ni un segon a tornar a la vida tan sols per convidar-la a ballar, o a una copa. Tota la meva existència hauria canviat per una cita amb ella! Però això no seria possible i vaig observar com sortia de la meva residència, tan preciosa com sempre i jo: Plam! Contra el cristall invisible. Aquella vegada sí que vaig quedar-me molt trist mirant-me fixament en el mirall de l'ascensor. És clar que no s'hi reflectia res, però jo mirava com buscant respostes. Tothom té un límit i això ja començava a superar la meva moral d'ultratomba, potser era hora de penedir-se. Sí, ho reconeixia, no havia estat el millor de tots els homes de la terra. Me'n penedia. Vaig estar en silenci un llarg temps fins que algú em va escoltar. Potser el déu dels esperits ficats en ascensors. Qui sap! Vaig tenir l'oportunitat de fer la meva darrera acció d'expiació. Tot va anar molt ràpidament, però ho vaig percebre, molt fàcilment, com un espectacle de fitxes de dominó que, perfectament col·locades, cauen amb la velocitat del raig i formen un dibuix perfecte. Aquesta era la meva primera fitxa. Ara! Va pujar una dona amb

uncarretde bebè, va pitjar el botó a la planta 12...Quan anàvem pel setè pis, l'ascensor va fallariva caure a tota velocitat. Els crits de desesperació de la mare i de la petita criatura es mesclaven amb la rapidesa de tots elsdeveniments. No ho vaig dubtar ni un segon i, amb fantasmagòrica decisió,vaig traspasar la maquinària de l'ascensor i vaig veure perfectament on era l'avaria; un curtcircuit que havia fet fallar els frens d'aquella estúpida capsa del dimoni.En un tres i no res ho vaig arreglar amb les meves suposades mans invisibles, fent una mena de truc de màgia especial de fantasmes (crec que a aquestes altures no cal explicar-negaires més detalls). Quan quedaven un metres per estavellar-nos, vaig poder aturar aquella gàbia maleïda. Havia salvat la mare i el seu fill, la qual, plorant donava gràcies al cel per aquell milacre. La mare va agafar la criatura que ja no plorava i reia, i mirava cap a tots el costats del'habitacle fins que emva trobar i,quanaquell bebè rialler en va mirar com qui mira a l'infinit, va explotar el misteri final. Vaig caure absorbit de ple en aquells ulls blaus i purs que m'invitaven a passar amistosament com un aspirador de desemparatsi, plàcidament,vaig deixar caure la mevaànimaa dins d'aquell ser generós, angelical i de llum perfecte i vaig trobar-me dins d'aquell petit deu innocent, dins del meu nou cos de bebè immaculat. Ara ho entenia tot plegat! Així era com funcionava! Així era com, cada vegada que es produïa un miracle d'expiació, unaànima atrapada donava el salt i tenia l'oportunitat de tornar a començar. Aquesta era la meva nova oportunitat i no la deixaria escapar. En sortir, per fi, d'aquell ascensor del dimoni, amb la meva nova mare, vaig mirar cap a l'ascensor per darrera vegada amb els meus nous ulls de bebè, i allà era jo, Ricard Marc. Podia veure la meva figura per darrera vegada, feia adéu amb la mà, i aquella part de mi que va quedar allà començava a volar fora d'aquella presó. El meu cos, la meva carcassa, la meva antiga disfressa d'home trist i solitari, s'havia alliberat.

Ja com a bebè nou de trinca, amb un somriure triomfant, vaig mirar la meva nova mare i vaig notar com perdia la memòria a poc a poc, comm'instal·lava a poc a poc en aquest cos de bebè i com deixava de poder escriure aquesta història, com començava a perdre la parla i el llenguatge. Finalment, crec que també podia olorar que necessitava un canvi de bolquers urgent i tenia gana i son. Tot a la vegada. La meva mare, encara emocionada per aquell miracle, em va mirar al ulls i jo vaig riure fort amb

la meva nova boca sense dents. Era tan feliç, tan pur, amb tota una vida per davant.
M'havia redimit: Gu, gu! Ta, ta!

PS: Ah! I vosaltres, estimats lectors, ja ho sabeu. Així és com surt un fantasma d'un ascensor. Aneu alerta si hi pugeu amb un bebè.

Fi?

Leonardo Rubén Astorri Moyano, alumne de C2 de català